

q̄ etiā aliqua p̄cepta dari debuerit iducētia
boiem ad discēdū. **P.** Scia t̄ intellectus
magis vidēt̄ nccia sacerdoti q̄ regi. **Vñ dī**
Malach. 2° Labia sacerdoti custodiūt scia
et legem regrent ex ore ei². **Et D**see 4° dī.
Quia repulisti scia; r̄pellā t̄ ego te ne sacer
dorō fūgaris mibi. **S**z regi mādat q̄ addiscat
scia legis: ut p̄ Deut. 17° ḡ multo magis d̄
cuit p̄cipi i lege q̄ sacerdotel̄ legē addisce
rēt. **P.** Meditatō eoz q̄ ad scia t̄ intellectū
ptinet no p̄t esse i domiēdo: ipedif. n. p̄ oc
cupatōes ext̄neas. ḡ i h̄uenient p̄cipit **Deut. 6°**
6. Meditaberis ea sedens i domo tua t̄ am
bulas i itinere: dormiēs atq̄ consurgēs. i cō
uenient ḡ tradūt̄ i veri lege p̄cepta ad sciam
t̄ intellectū ptinetia. **S**z 5° ēḡ dī **Deut. 4°**
Audiētes vniuersi p̄cepta hec: dicāt **E**n p̄plis
sapiēs t̄ intelligens. **R.** dicendum q̄ circa
scia t̄ intellectū tria p̄nt̄ considerari. p̄ quidē
acceptio ipius. 2° vius eius. 3° vō conseruārō
ipius. Acceptio qdē scie uel intellectus fit p̄
doctrinā t̄ disciplinā t̄ vtrūq̄ in lege p̄cipit
Dī. n. Deut. 6° Crūt̄ vba h̄ q̄ ego p̄cipio tibi
i corde tuo: qd̄ ptinet ad disciplinā. Pertī
net. n. ad discipulū ut cor suū applicet his q̄
dicūt. Qd̄ vō subdit̄: t̄ narrab̄ ea filys tuis
ptinet ad doctrinā. **U**lus vō scie uel intelle
ctus ē meditatio eoz q̄ q̄ scit uel intelligit
t̄ q̄tū ad h̄ subdit̄: t̄ meditaberis sedēs i do
mo tua t̄c. **C**onseruatio aut̄ sit p̄ memoriā t̄
q̄tū ad h̄ subdit̄: t̄ ligabis ea q̄si signū i manu
tua: erūtq̄ t̄ mouebunt̄ i oculos tuos: scri
besq̄ ea i limine t̄ ostys domus tue. p̄ q̄ oia
iugē memoriā mādatoz̄ dei sigt. **F**a. n. q̄ oī
nue sēfibus nr̄is occurrit: uel tactu sicut ea
q̄ i manu habemus: uel visu sicut ea q̄ ante
oculos mētis sūt cōtinue: uel ad que oī nos
sepe recurret̄ sic ad ostiūz dom̄ a memoria
nr̄a excidere nō p̄nt̄. **Et Deut. 4°** manifesti
us dī. Ne obliniscaris vboz q̄ viderūt oculi
tui: t̄ ne excidat̄ d̄ corde tuo cūctis dieb̄ vi
te tue. **E**t h̄ etiā habudātius i nouo testō tā
i doctrina euāgeliā q̄ aplica mādata legū
tur. **A**d p̄mū q̄ dicēdū q̄ sic dī **Deut. 4°**
Hec ē. n. v̄ra sapia t̄ intellectus corā p̄plis.
Ex q̄ dāt̄ intelligi q̄ scia t̄ intellectus fideliū
dei cōsistit i p̄ceptis legi. t̄ iō p̄mo sūt ppone
da legi p̄cepta: t̄ postmodū boies sūt iducē
di ad eoz scia l̄ intellectū. t̄ iō p̄missa p̄cep
ta n̄ debuerit ponit̄ i p̄cepta decalogi q̄ sūt
p̄ma. **A**d fin dicēdū q̄ etiā i lege ponūt̄ur

p̄cepta ptinentia ad disciplinā: ut s̄ dictū ē:
expressi t̄i p̄cipiſ doctrina q̄ disciplina: q̄
doctrina ptinet ad maiores q̄ sūt sui iuris i
mediate sub lege ex̄tēs: q̄ debēt dari legi
p̄cepta. disciplina aut̄ ptinet ad minores ad
q̄s p̄cepta legi p̄ maiores debēt p̄ueire. **A**d
t̄iū dicēdū q̄ scia legis ē adeo anexa officio
sacerdotis ut s̄l cū iniūctione officiū intelliga
tur etiā t̄ scie legis iniūctio. t̄ iō n̄ oporuit
specialia p̄cepta dari de istructōne sacerdo
tuū. **S**z doctrina legis dei nō a deo ē anexa re
gali officio: q̄ rex constituit̄ sup p̄plim i tpa
libus t̄ iō spālī p̄cipit ut rex istruat̄ d̄ his q̄
ptinet ad legē dei p̄ sacerdotes. **A**d q̄tuz
dicēdū q̄ illud p̄ceptū legis n̄ ē sic intelligen
dū q̄ hō dormiēdo mediteſ d̄ lege dei: **S**z q̄
dormiēs i vadēs dormituū: d̄ lege dei medi
teſ: q̄ ex h̄ etiā boies dormiēdo adipisciūt̄
meliora fatasimata fm̄ q̄ p̄trāseit nut̄ a vi
gilantib̄ ad dormiētes: ut p̄z p̄ phm̄ i p̄ ethi
coz. **G**ilī etiā mādat ut i oī actu suo aliq̄s
mediteſ d̄ lege: t̄ n̄ q̄ s̄p̄ actu d̄ lege cogitet.
sed q̄ oia q̄ facit fm̄ legē moderet.

O Insequēter

post fidē cōsiderādū ē de spe
Et p̄ d̄ ipa spe. 2° de dono ti
moris. 3° de vitys oppositī
4° de p̄ceptis ad h̄ ptineti
bus. **C**irca p̄mū occurrit p̄ cōsideratio de ipa
spe. 2° d̄ subo eius. **T** Circa p̄mū q̄run̄ octo
p̄ vtr̄ spes fit v̄tus. 2° vtr̄ obim̄ eius fit btitū
do c̄na. 3° vtr̄ vnius hō possit spare btitudi
nē alterius p̄ v̄tūt̄ spei. 4° vtr̄ hō licite pos
sit spare i boiem. 5° vtr̄ spes fit v̄tus theologi
ca. 6° de distinctōe eius ab aliyas virtutibus
theologicis. 7° d̄ ordine eius ad fidē. 8° de
ordine eius ad caritatē.

Ad primū sic proce

dī. **V**ideſ q̄ spes nō fit v̄tus. **V**irtute enim
nullus male v̄t̄: ut dī Auḡ i li° d̄ libo ar.
Sz spes aliq̄s male v̄t̄: quia circa passionem
spei cōsigit eē mediū t̄ extrema sicut t̄ circa
alias passiōes. ḡ spes nō ē virtus. **P.** Nul
la virtus p̄cedit ex meritis: q̄ virtutē deus i
nobis sine nobis opaſ: ut Auḡ dicit. **S**z spes
ē ex grā et meritis p̄ueniēs: ut m̄gr dī 26.
dī. t̄ libri m̄iaſ. ḡ spes n̄ ē vir̄. **P.** Vir
ē ē dispō p̄fecti: ut dī i 7° ethicōz. spes aut̄ ē
dispō imp̄fecti. s. eius q̄ non habet id qd̄ spat

g spes non ē v̄tus. **¶** **S**ed ē q̄ Greg⁹ i p̄ mo
ral. dicit q̄ p̄ tres filias Job signē he tres v̄
tutes: spes: fides: caritas. g spes ē v̄t? **R⁹**
dicēdū q̄ s̄m p̄m i 2⁹ ethicor. v̄rt⁹ vnius
cuiuscq; rei ē q̄ facit bonū habētē: t̄ opus ei⁹
bonū reddit. oꝝ g ybiciq; iuuenī aliḡ actus
hois bonus q̄ r̄ndeat alicui virtuti b̄uane.
In oib⁹ āt regulatis t̄ mēsuratis bonū v̄side
rat p̄ b̄ q̄ aliqd propriā regulā attigit sc̄t̄ di
cim⁹ vestē esse bona q̄ nec excedit nec defi
cit a debita mēstura. b̄uanoꝝ āt actuū s̄c̄t̄
dictū ē: dupler ē mēsura. **Q**na qdē proxia t̄
homogenia. s. rō. **A**lia āt sup̄ma t̄ excedēs. s
deus. t̄ ob hoc ois actus b̄uān⁹ attigēs ad
rōez aut ad ip̄m deū ē bonus. **A**c⁹ āt spei ð
q̄ nūc loqm̄ur attigit ad deū. **U**t. n. s̄ dictuz
ē cū ð passione spei ageret: obz spei ē bonū
futur⁹ arduū possibile haberi. **P**ossible āt
ē aliqd nob̄ duplicit. **U**noꝝ p̄ nosmetipos.
Alioꝝ p̄ alios: ut p̄z in 3⁹ ethicorū. **I**nq̄tū ḡ
spām⁹ aliqd ut possibile nobis p̄ dñm auxi
liū spes nr̄a attigit ad ip̄m deū cuius auxilio
initit. **E**t iō p̄z q̄ spes ē v̄tus cū faciat actuz
hois bonū t̄ debita regulā attigētē. **A**d
pm̄ū ḡ dicēdū q̄ p̄ passioib⁹ accipit mediū v̄
tutis p̄ b̄ q̄ attigit rō recta. t̄ i b̄ etiaz v̄sistit
rō v̄tutis. v̄n etiā t̄ i spe bonū v̄tutis accipi
tur s̄z q̄ b̄o attigit spādo reglā dbitā. s. deū
t̄ iō spe attigēte deū nullus p̄t male v̄ti: s̄c̄t̄
nec v̄tute morali attigēte rōne: q̄z b̄ ip̄m qdō
ē attigere ē bonus v̄lus v̄tutis: q̄uis spes ð q̄
nūc loqm̄ur nō sit passio: s̄z habitus mentis
ut. i. patebit. **A**d secūdū dicēdū q̄ spes
dicit ex meritis prouenire q̄tū ad ip̄az rez
expectatā: put aliḡ spat b̄titudinē se ade
ptur ex grā t̄ meritis: uel q̄tū ad actū spei
formate ip̄e aut̄ habitus spei p̄ quā aliḡ ex
pectat b̄titudinē nō cās ex meritis: s̄z pure
ex grā. **A**d t̄riū dicēdū q̄ ille q̄ spat ē qdē
ip̄fectus sc̄dm v̄sideratōe ad id qdō spat ob
tinere qdō nōdū bz. s̄z p̄fect⁹ q̄tū ad hoc q̄ iā
attigit p̄p̄ia reglā. s. deū cui⁹ auxilio initit.

Ad secūdū sic pro
cedit. **V**idetur q̄ b̄tudo etiā non sit obm̄
propriū spei. **I**llud. n. b̄o nō spat qdō oēm ai
sui motu excedit: cū spei actus sit qdā ai mo
t⁹. s̄z b̄tudo etiā non excedit oēs ai b̄uani mo
t⁹. **D**icit. n. aplus. i. ad Corl. 2⁹. q̄ in cor hois
nō ascēdit. ḡ b̄tudo nō ē p̄p̄ia obz spei.
P. Petatio ē spei iſp̄etatiua. **D**r. n. i. p̄. **R**.

uela dñō viā tuā: t̄ spa l̄ eo t̄ ipe faciet. s̄z b̄o
petit licite a deo nō solū b̄titudinē eternam
s̄z etiā bona p̄sentis vite taz sp̄ialia q̄z tpalia
t̄ etiā liberatōem a malis q̄ i b̄titudine etiā
nō erūt: ut p̄z i orōne dñica. **M**ath. 6⁹. ḡ b̄tū
tudo etiā nō ē propriū obz spei. **P**. Spei
obz ē arduū. s̄z i cōpatōe ad hominē multa
alia sūt ardua q̄z b̄tudo etiā. ḡ b̄tudo et
na nō ē propriū obz spei. **P**. **D**icēdū q̄ aplus
ad Deb. xi⁹. dicit. **H**abem⁹ spem iſcedētē. i.
iſcedere faciētē: ad interiora velaminis. i. ad
b̄titudinē celestē: ut glo. ibid exponit. ḡ obz
spei ē b̄tudo etiā. **R⁹** dicēdū q̄ sicut di
ctū ē: spes ð q̄ logm̄ur attigit deū iñtēs ei⁹
aurilio ad cōsequenduz bonū sp̄atū. oꝝ aut̄
effectū esse cāe p̄portionatū. t̄ iō bonū qdō
proprīe t̄ p̄cipaliter a deo spare debemus
ē bonū iñfiniū qdō p̄portionat̄ v̄tuti dei adiu
uant. nā iñfinite v̄tutis ē p̄p̄ia ad iñfiniū bo
nū p̄ducere. b̄ āt bonū ē vita etiā q̄ i fruitō
ip̄ī dei cōsistit. nō. n. minus aliqd ab eo spā
dū ē q̄ sit ip̄e: cū nō sit minor ei⁹ bonitas per
quā bona creature coīcat q̄z eius essentia. t̄
iō p̄p̄ia t̄ p̄cipale obz spei ē b̄tudo etiā
P. Ad pm̄ū ḡ dicēdū q̄ b̄tudo etiā p̄fecte
qdē in cor hois nō ascēdit: ut. s. coḡsci possit
ab hoie viatore q̄ t̄ qlis sit: s̄z fm̄ coēz rōnē
s. boni p̄fecti cadere p̄t i ap̄p̄ hēsiōe hois
t̄ hoc mō motus spei i ip̄az consurgit v̄n t̄ si
gnāt̄ aplus dīc. spes iſcedit v̄sc̄ ad interiora ve
lamis: qz id qdō spāmus ē nob̄ q̄s adhuc ve
latū. **A**d secūdū dicēdū q̄ q̄cuq; alia bona
nō debem⁹ a deo petere nisi i ordine ad b̄tū
tudinē etiā v̄n t̄ spes qdē p̄cipalit̄ respicit
b̄titudinē etiā. **A**lia v̄o q̄ petuit a deo respic
it sc̄dario in ordine ad b̄titudinē: sicut t̄ fi
des p̄cipalit̄ qdē respicit deū: t̄ sc̄dario re
spicit ea q̄ ad deū ordinātū: ut s̄ dictū ē.
Ad t̄riū dicēdū q̄ b̄o q̄ anhelat ad aliquod
magnum: paruū videt̄ oe aliud qdō ē eo min⁹.
t̄ iō b̄o sp̄ati b̄titudiez etiā habitō respectu
ad istā spēz: nihil aliud ē arduū: s̄z habitō re
spectu ad facultatē spāntis: p̄st etiā qdā alia
esse ardua: t̄ fm̄ hoc eoꝝ p̄t esse spes in or
dine ad p̄cipale obm̄

Ad tertiuꝝ sic proce
dit. **V**idetur q̄ aliqd possit spare altī b̄titudi
nē etiā. **D**īc. n. aplus ad Phil. p̄. **A**confidens
b̄ ip̄z q̄z q̄ cepiti v̄ob̄ op̄ bonū p̄ficiet v̄sc̄ i
diē xp̄i J̄hu. p̄fectō āt illī die erit b̄tudo

eterna. q̄ aligs pōt altī spare btitudinē etnā
¶ Ea q̄ a deo petim⁹ spm⁹ obtinere ab
eo. Is a deo petim⁹ q̄ alios ad btitudinē et
nā pducat. fin illud Iac. vlt. Prate p̄ inui
cē ut saluemini. q̄ possum⁹ alys spare btitu
diez etnā. ¶ Spes ⁊ despatio sit d̄ eodē. h̄
aligs pōt despare d̄ btitudine etnā alicuius
aliogn⁹ fruſtra diceret Aug⁹ i li⁹ d̄ v̄bis dñi.
d̄ nemie eē despādu dū vniit. q̄ ēt pōt spare
aligs altī vitā etnā. ¶ Sz̄ 5 eē q̄ Aug⁹ dici
enchoridion q̄ spes nō ē nisi rex ad deū p̄i
nentiū q̄ curā eoz q̄ spem h̄st gerere phibet
¶ R̄ dicēdū q̄ spes pōt esse alicui⁹ dupli
ter. Uno⁹ absolute. ⁊ sic ē soli⁹ boni adūia
se p̄tinētis. Alio⁹ ex p̄sp̄ptōe alteri⁹. ⁊ sic pōt
esse ēt eoz q̄ ad alii p̄tinēt. Ad cuius evide
tiā sciendū ē q̄ amor ⁊ spes i h̄ differunt q̄
amor ip̄portat quādā vniōne amātis ad ama
tū. spes at̄ ip̄portat quēdā motū sive prote
fionē appetitus i aliqđ bonū arduū: ymo at̄
ē aliqđ distinctor. ⁊ i ō amor directe pōt re
spicere alii quē sibi aligs vnit p̄ amore h̄is
eu sicut seipm̄. motus at̄ sp̄ ē ad ppriū termi
nū p̄portionatū mobili. ⁊ i ō spes directe re
spicit ppriū bonū: nō aut qđ ad alii p̄tinet:
h̄ p̄sup̄posita vniōne amoris ad altez iaz ali
qđ pōt spare ⁊ desiderare altī vitā etnā i c̄ptū
ē ei vnit q̄ amore. Et sicut ē eadē vtus ca
ritatis q̄ gs diligit deū seipm̄ ⁊ pximū: ita ēt
ē eadē vtus spei qua gs spat sibi p̄i ⁊ alij. Et
q̄ hoc p̄ responsio ad obiecta.

Ad quartū sic proce

videt. Quid est alius possit licite sparet in hoie
Spei. n. obiectum est beatitudo eterna. sed beatitudinem
eternam sequenda adiuuamur patrocinij scorum.
Dicit. n. Gregorius in proposito dialogo. Quid predestination
iuvent pectoribus secorum. quod alius potest in hoie sparet.
P. Si non potest alius sparet in hoie non est res
potestum alicui in virtute quod in eo alius sparet non
possit. sed hoc de quibusdam in virtute dicit: ut p. Jer
9. Unusquisque a primo suo se custodiat: et in
offere suo non habeat fiduciam. quod licite potest alius
sparet in hoie. **P.** Petitione est interpretationis spei
sicut dictum est. sed licite potest homo aliud petere ab
hoie. quod licite potest sparet de eo. **S**ed hoc quod dicitur
Ieremias 17. Maledictus homo qui confidit in hoie.
Responde: dicendum quod species sicut dictum est: duo respicuntur. si
bonum quod obtinere iteratur: et auxiliu per quod illud
bonum obtinetur. Bonum autem quod alius spat obti-
nendum habet rationem causa finalis: auxiliu at-

p qd aliqs spat illud bonū obtinere habz rō
nē cāe efficiētis. In genē āt vtriusq; cāe*si*
ni pncipale r scđariū. pncipalis. n. finis est
finis vltimus. scđariū aut ē bonū quod est ad
finē. Sicut pncipal cā agens est p̄mū agens
scđaria vo cā efficiēs ē agens scđariū iſſtra
le. spes. aut respicit btitudinē etiā sicut finē
vltimū: dñū aut auxiliū sicut p̄ma cāz idū
centē ad btitudinē. Sic ḡ nō licet spare ali
qd bonū pter btitudinē sicut vltimu finē: s
solū sicut id qd ē ad finē btitudinis ordinati
ita etiam nō licet spare d aliquo hoie uel de
aliq creatura sicut d p̄ma cā mouētē i btitu
dinē. licet aut spare d aliq hoie ul de aliqua
creatura sicut d agēte scđario r iſſrali p qd
aliq adiuuas ad qcūq bona ſequenda in
btitudine ordinata: r b mō ad ſcōs cōuerti
mur: r ab hoib⁹ ēt aliq petimus: r vitupan
tur illi d qb⁹ aliq ſdifere n pōt ad auxiliū fe
rēdu. Et p b p̄ ſtatio ad obiecta.

Ad quintū sic proce-
dē. Tidetur a se. ē. Sicut dicitur.

dit. Tidetur q̄ spes nō sit v̄tus theologica. **V**irtus.n.theologica ē q̄ habz dēū p obo. s̄z spes n̄ bz solū dēū p obo: s̄z ēt alia bona q̄ a deo obtinere spm̄. ḡ spes n̄ ē v̄tus theologica. **V**irtus theologica n̄ s̄sistit ī me dio dnoꝝ v̄tior: ut s̄ habitū ē. s̄z spes s̄sistit ī medio p̄suptōis ⁊ desp̄atōis. ḡ spes n̄ ē v̄tus theologica. **E**xpectatio p̄tinet ad longanimitatē q̄ ē ps fortitudis. cū ḡ spes sit qdā expectatio. videt q̄ spes n̄ sit v̄tus theologica: s̄z moral. **O**bm̄ spei ē arduum s̄z tendere ī arduuz p̄tinet ad magnanimitatē q̄ ē v̄tus moralis. ḡ spes ē v̄tus moralis ⁊ n̄ theologica. **S**z ē q̄. i. Cor. 13. numeraſ spes fidei ⁊ caritati q̄ s̄lit v̄tutes theologice. **R**ec̄ dicēdū q̄ cū dñe specificē p se diuidat gen: oꝝ attēdere vnde habeat spes rōnē v̄tutis ad B̄ ut sciamus sub q̄ dñia v̄tutis collocetur. Dictū ē aut̄ s̄ q̄ spes habet rōnē v̄tutis ex B̄ q̄ attigit supmā regulā h̄umanor̄ actuū: quā attingit ⁊ sicut p̄mā cāz efficiētē inq̄stū ei⁊ auxilio initif: ⁊ sicut ultimā cāz finale inq̄stū ei⁊ fruitōe b̄titudinē expectat. Et sic p̄z q̄ spei inq̄stū ē v̄tus p̄ncipale ei⁊ obm̄ ē de⁊ cū ḡ i B̄ s̄sistat rō v̄tutis theologice q̄ deuz habeat pro obo: sicut s̄ dictū ē: maiestuz ē q̄ spes ē v̄tus theologica. **A**d p̄mū ḡ dicēdū q̄ qcunq̄ alia spes adipisci expectat: sperat ī ordine ad dēū sicut ad ultimū finē

Quel sicut ad p̄mā cām efficiētē ut dictu⁹ est
Ad secū dū dicēdū q̄ mediū accipit i re
gulatis ⁊ mēsuratis fm q̄ regula uel mēsu
ra atq̄. fm aut̄ q̄ excedit regula ē super
fluū. s̄z at dfectū a r̄gula ē diminutū. In ip
sa at r̄gula ul̄ mēsura nō ē accipe mediū ⁊
extrema. v̄tus at moralē circa ea q̄ r̄gulat̄
rōe sicut circa ipsū obiectū pp̄um. ⁊ iō p se
conuenit ei esse i medio ex pte pp̄y obi. s̄z
v̄tus theologica ē circa ipsā regulā p̄mā nō
regulata alia regula sicut circa pp̄um obm
⁊ iō p se ⁊ fm propū obm nō uenit v̄tutis the
ologice eē i medio. s̄z p̄t sibi sp̄etē p acc̄ns
rōne ei⁹ q̄ ordinaſ ad p̄ncipale obm. sicut
fides nō p̄t b̄re medium ⁊ extrema in b̄ q̄
initiat̄ p̄me v̄tati cui nullus p̄t nimis initia
s̄z ex pte eoz q̄ credit p̄t b̄re mediū ⁊ extre
ma. n̄c vnu v̄x ē mediū inter duo falsa. et
similit̄ spes nō b̄z medium ⁊ extrema ex pte
p̄ncipalis obi: q̄a dīno auxilio null⁹ potest
nimis initia. s̄z iōtū ad ea q̄ sp̄etē alijs se ade
ptu⁹ p̄t ibi ee mediū ⁊ extrema iōtū v̄l p̄
sumit ea q̄ s̄t sup̄a suā pp̄ortionē: ul̄ d̄spe
rat de his q̄ s̄t sibi pp̄ortionata. Ad t̄nū
dicēdū q̄ expectatio q̄ ponit in diffinītōe
spei nō iportat dilatōe: sicut expectatio q̄
ptiner ad lōganimitatē: s̄z iportat fsp̄ectum
ad auxiliū dīnū: s̄tue id q̄o sp̄erat differat
sue n̄ differat. Ad q̄tū dicēdū q̄ magna
nimitas tēdit i arduū sp̄as aliqd q̄o est sue
pt̄t. v̄n p̄p̄ respicit opationē aliq̄ maḡz
s̄z spes fm q̄ ē v̄t̄ theologica fsp̄icit arduū
alteri⁹ auxilio assequendū ut dictum est.

Ad septimū sic pro
cedit. Videſ q̄ spes n̄ sit v̄t̄ disticta ab alijs
v̄tutib⁹ theologic⁹. Dic⁹ enī distinguit̄ fm
oba ut s̄ dictū ē. s̄z idē ē obm spei ⁊ aliarū
v̄tutū theologic⁹. ḡ spes nō distinguit̄ ab
alijs v̄tutib⁹ theologic⁹. P. In symbolo
fidei i q̄ fidem p̄fitemur. Dic⁹. Expecto resur
rectōe mortuorū ⁊ vitā v̄turi seculi. s̄z ex
pectatio s̄tue br̄titudis pt̄net ad spem ut s̄
dictū ē. ḡ spes a fide nō distinguit̄. P. Per
spem hō tēdit i dīnū. s̄z b̄ prop̄e pt̄nū ad ca
ritatē. ḡ spes a caritate nō distinguit̄. S̄z
5. Vbi⁹ ē distictio ibi nō ē numer⁹. s̄z spes
onumerā alij v̄tutib⁹ theologic⁹. Dic⁹. n.
Greg⁹ in p̄ moralē. eē tres v̄tutes: spem: fidē
⁊ caritatē. ḡ spes ē v̄t̄ disticta ab alijs v̄tutib⁹
theologic⁹. P. dicēdū q̄ v̄tus aliq̄

dicit̄ esse theologica ex b̄ q̄ b̄z deū p obo
cui inheret. p̄t aut̄ alijs alicui iherere du
plicē. Uno⁹ pp̄ se ip̄m. Alio⁹ in q̄tū ex eo
in aliud deuenit. Caritas ḡ facit hoīem deo per
iherere pp̄ seip̄m mentē hoīis vniēs deo per
affectū amoris. spes aut̄ fides faciūt hoīes
iherere deo sicut cuidā p̄ncipio ex q̄ aliqua
nobis pueniūt. de deo aut̄ puenit nobis ⁊
cognitio v̄tatis ⁊ adeptio p̄fecte bonitatis
fides ḡ facit hoīes deo adherere iōtū ē no
bis p̄ncipiu⁹ cognoscēdi v̄tatē. credimus. n.
do adberet put̄ ē i nob̄ p̄ncipiu⁹ p̄fecte boni
tatis iōtū. s̄z spem dīno auxilio intimir
q̄ de⁹. s̄z alia ⁊ alia rōez ē obm h̄az v̄tutum
ut dictū ē. ad distinctōem aut̄ habitu⁹ suffi
cit diuera rō obi: ut s̄ habitu⁹ ē. Ad fm
dicēdū q̄ expectatio ponit i symbolo fidei
p̄sup̄posit fidei: ut i dicēt. ⁊ sic actus fidei ma
nifestat p̄ actus spei. Ad tertīū dicēdū q̄
spes facit tendere i deū sicut in q̄dā boni⁹
finale adipiscēdū. ⁊ sicut i q̄dā adiutoriū
efficax ad subueniēdū: s̄z caritas pp̄rie facit
tendere i deū vniēdo affectū hoīis deo: ut s̄
bō nō sibi v̄tut s̄z deo.

Ad sextū sic pro
cedit. Videſ q̄ spes p̄cedat fidei. Quia sup
illud p̄s. Opera i dīno ⁊ fac boīatē. dic glo.
Spes ē introitus fidei: initiu⁹ salutis. s̄z salutis
ē p̄ fidei p̄ quā iustificamur. ḡ spes p̄cedit i
dīz esse p̄ius ⁊ magis notū. s̄z spes ponit i dif
finitōe fidei: ut p̄z. Deb. xi⁹. Fides est substan
tia sp̄adap̄ rep̄. ḡ spes ē p̄z fidei. P. Spes
p̄cedit actū meritoriū. dic. n. apls. i. ad Cor
9⁹. q̄ ḡarat deb̄z arare i spe fruct⁹ p̄cipieci
s̄z actus fidei ē meritor⁹. ḡ spes p̄cedit fidei
P. 3⁹ est q̄d Math. p̄ dī. Abrahā genuit
ysaac. i. fides sp̄ez: sicut vicit glo. P. dicē
dū q̄ fides absolute p̄cedit spem. obm enim
spei ē bonū futurū arduū possibile haberi.
Ad hoc ḡ sp̄ alijs speret req̄itur q̄ obz sp̄i
pponatur ei ut possibile. obz at sp̄i ē vno⁹.
br̄tudo eterna ⁊ alio⁹ dīnū auxiliū: ut ex di
ctis p̄z. ⁊ vtrūq̄ eoz propoīt nobis p̄ fidē q̄
quā nobis inotescit q̄ ad vitā eternā possu
m⁹ p̄uire ⁊ q̄ ad b̄ patū ē nob̄ dīnū auxiliū
s̄z illud. Deb. xi⁹. Accedētē ad deū o⁹z credē

ga ē. ⁊ ga s̄grētib⁹ se re numerat⁹ est. **A**d manifestū ē q̄ fides p̄cedit spem. **A**d pri-
mū ḡ dīcedū q̄ sicut glo. ibidē subdit. spes
dicit introit⁹ fidei. i. rei cred. te: ga p̄ spem
intraſ ad vidēdū id qđ credit⁹. **N**el pot dici
q̄ ē itroit⁹ fidei. ga p̄ ea bō intrat ad hoc q̄
stabilitas ⁊ pficiat i fide. **A**d secūdū dīce-
dū ḡ i diffinitiōe fidei ponit res spanda ga
pp̄p̄lū obm̄ fidei nō ē apparēs fin̄ leip̄m. vii
suit necessariū ut qđā circūlocutiōe dīgretur
p̄ id qđ ɔsegt ad fidē. **A**d tū dīcedū
q̄ nō ois act⁹ meritor⁹ b̄z spem p̄cedēt: s̄
sufficit si habeat cōcomit. ate uel ɔsequēt̄.

Ad octauum sic pro

cedit. Quidē q̄ caritas sit p̄or spe. Dic. n. 1.
Amb⁹ sup illud Luce. i. 7. H̄ibueritio fidē
sicut granū sinapis t̄c. ex fide ē caritas. ex
caritate spes. s̄z fides ē p̄or caritati. q̄ cari-
tas ē p̄or spe. P̄. Aug⁹ dic. 14. d̄ cim. dei
q̄ boni mor⁹ atq; affect⁹ ex amore t̄ icā ca-
ritate veniūt. s̄z sp̄are fm̄ q̄ ē act⁹ spei ē qdā
bon⁹ aī mor⁹. q̄ deriuatur a caritate. P̄. S.
Aug⁹ dic. 26. dīf. etiā libri s̄niāz. q̄ spes ex-
meriti p̄uenit q̄ p̄cedit n̄ solū re sp̄ata s̄z eti-
am spem quā nā p̄it. caritas. q̄ caritas ē p̄or
spe. H̄z̄ ē qdā aplūs dīc. i. ad Th̄imot. p.
H̄inis p̄cepti caritas ē de cordō puro t̄ scia-
bōa. glo. i. spe. q̄ spes ē p̄or caritate. N̄ dō
q̄ duplex ē ordo. Un̄ qdē fm̄ viā gnātiōis
t̄ næ: fm̄ quē ip̄scm̄ p̄ ē p̄scō. Ali⁹ āt ordo
ē p̄fectiōis t̄ forme: fm̄ quē p̄fectū nālit p̄us
ē ip̄fecto. fm̄ q̄ p̄mū ordine spes ē p̄or cari-
tate. qdā sic p̄z. ga spes rois appetitiū mor⁹
ex amore deriuat: ut s̄ h̄itū ē cū de passiōi-
bus ageret. Amor āt qdā ē p̄fect⁹ qdā imp-
fect⁹. Perfect⁹ qdē amor est q̄aliḡ fm̄ te
amat: ut puta cu aliq̄ fm̄ se vult alicui bo-
nū: si bō aīnat amicu. Imperfēt⁹ amor ē q̄
q̄s amat aliqd nō fm̄ ip̄m̄ s̄ut illud boniū
sibi ip̄i p̄ueniat: sicut bō amat rē quā oīu
piscit. p̄. n̄ aut̄ amor dei p̄tinet ad caritatēz
q̄ inheret deo fm̄ se ip̄m̄. s̄z spes p̄tinet ad se
cūdū amorē: ga ille q̄ sp̄at aliqd sibi obtinē
int̄edit. t̄ iō i. via gnātiōis spes ē p̄or carita-
te. H̄ic. n. aliq̄s it̄roducit ad amadū dei. p̄
b̄ q̄ timēs ab ip̄o p̄miri cessat a pctō: ut
Aug⁹ dic sup p̄mā canoniciā Jobis: ita etiā
spes it̄roducit ad caritatē iōstū aliq̄s spans
remunerari a deo accēdit ad amadū deum
t̄ suadū p̄cepta ei⁹. s̄z fm̄ ordinē p̄fectionis

caritas p̄or ē nālē. ⁊ iō adueniētē caritate
spes p̄sector reddit̄: q̄a d̄ amicis marie spe
ram̄. ⁊ b̄ mō dicit amo⁹ q̄ spes ē ex carita
te. **U**n̄ p̄ r̄f̄ ad p̄mū. **A**d secūdū dicē
dū q̄ sp̄s ⁊ oīs mot̄ appetitu⁹ ex amore p̄
uēit̄ aliq̄: q̄ s̄. aliq̄ amat bonū expectati⁹. **I**s
n̄ oīs spes, p̄uēit̄ a caritate s̄z solū mot̄ spei
format̄ q̄ s̄. aliq̄ sp̄at̄ bonum a deo ut ab
amico. **A**d t̄riū dicēdū q̄ m̄gr̄ loḡ de spe
fōrta quaz nālē p̄cedit caritas ⁊ merita ex
caritate causata.

Einde confi

Deradiz ē de subiecto spei.
Et circa h̄ q̄rit̄ q̄tuor. p̄mo
vtr̄ v̄tus spei sit in voluntate
sicut i subiecto. 2° vtr̄ sit
in beatis. 3° vtr̄ sit in d̄inan. 4° vtr̄ in
viatorib̄ habeat certitudinem.

Ad primū sic proce

dit. Videat q̄ spes n̄ sit i volūtate sicut i subo
spei. n. obim e bonū arduū ut s̄ dictuſ eit
arduū aut nō ē obim volūtatis h̄z irascib̄ illis
q̄ spes nō ē in volūtate sed in irascibili. ¶ P
Et ad qd̄ vnum sufficit: sup̄flue apponi tur
aliud. h̄z ad pſiendū potētā volūtatis ſuf
ficit caritas q̄ ē p̄ecl̄iſima v̄tutū. q̄ sp̄ ſu
n̄ ē in volūtate. ¶ P Una potētā no pōt fil
ee i duob̄ actib̄: ſic itellec̄t ſi pōt filiū lita
itellige. h̄z act⁹ ſpeii filiū pōt ee cū actu carita
tis. q̄ cū act⁹ caritat̄ māifeste p̄tineat ad vo
lūt. itē: act⁹ ſpeii nō p̄tinet ad ipaz. ſic q̄ spes
nō ē i volūtate. ¶ P Aia n̄ ē capax dei
niſi ſim mēte in q̄ ē memoria itelligētia & vo
lūtas: ut p̄z p Augl. in li⁹ de trinu. h̄z spes eſt
v̄t⁹ theologica bns deū p obo. cū ḡ ſi ſit ne
q̄ ē memoria neq̄ in itelligētia q̄ p̄tinet ad
v̄i ſḡsc̄tiū: reliquā q̄ ſit i volūtate ſicut i
subo. ¶ P dicēdū q̄ ſicut ex p̄dc̄s patet:
bit⁹ pact⁹ coḡſc̄t. act⁹ at ſpeii ē qdaz mo
tus appetitiū p̄tis: cū ſit ei⁹ obim bonū. cū
aut duplex ſit appetit⁹ i hoīe. ſ. appetit⁹ ſen
ſitu⁹: q̄ diuidit p irascibile & concupiscibilez
& appetit⁹ itellec̄t⁹: q̄ dī ſolūtā ſit i p̄būtū
eſt: illi mor⁹ q̄ ſit i appetitū inferiori ſit cū
passione: in ſuperiori aut ſine paſſione ut ex ſ
dictis p̄z. act⁹ aut v̄tut⁹ ſpeii nō pōt p̄tineare
ad appetitū ſenſitū: ga bonū qd̄ ē obiectū
p̄ncipale hui⁹ v̄tutis nō ē aliqd̄ bonū ſe: ſi
bile h̄z bonū dīnū. t̄o ſpes eſt in appetitū